

άμιλητη προχώρησε πρός τό τέλος. 'Έκει γονάτισε, πήρε τη σιδερεία ταιμπίδα κι' δρύσει νά σκαλεύτη τή φωτιά. Τή στιγμή έκεινή δι πτο κάκωσε άργα τό περίστροφο, σημάδεψε τή φίλη του καὶ πυροβόλησε. Χωρὶς νά γγάλη ωύτε ένα «άχ!» ή Μπέσου σωριάστηκε μπροστά στη τζάκι νεκρή!..

'Ο Πίντο Έρριε μιά ματιά στό ρολόι τοῦ τοίχου... Είδε πώς ή δώρα ήταν περασμένη καὶ θιάζοταν γ' ἀπομακρυνθῆ τό ταχύτερο! Πήρε τό πορτοφόλι τοῦ Μπάσουμαν, ἔβαλε μέσα τό μάτιο μὲ τά τραπεζογραμμάτια καὶ τό έκριψε στήν ταξέπη του. Στήν ίδια τοξέη έβαλε καὶ τή μικρή, δερμάτινη θήκη μὲ τά σμαράγδια. Κατόπιν Έρριε τό Θλέματα τοῦ δλόγυρά του, ἀναζητώντας τό καπέλλο του. Τό είδε ἀκούμπισμένο ἀπάνω στό μπουφέ, δίπλα στό δύοκα μὲ τή μποτιλία τοῦ ούδου καὶ τά ποτήρια. 'Ο Πίντο πήρε ένα ποτήρι καὶ τό γέμισε δως δάπανα μὲ ούδου.

Βέβαια, δλα είγαν γίνει δπως τά είχε υπολογίσει. 'Ωσδύσσο δὲν μπόρεσε παρά νά νοιώσῃ κάποια φυσική ταραχή μετά τόν σχηριό, διπλά φόνο! Μά, δὲν είχε καρό νά χάστη! 'Επειτε νά πεύση γιά νά προφύση τό τρανίο! Θά ἐπέστρεφε στήν πατέρ-δαι του...

Πήρε τό ποτήρι μὲ τό ούδου καὶ τ' ἀδειασε μονορροφή! 'Α-μέωνας κατόπιν κίνησε νά φύγη... Είχε κάνει δυότρια θήματα μέσα στήν κάμαρα, δταν ένοιωσε ξαφνικά ένα φρικτό πόνο στό στομάκι του!... Τοῦ φάντη πώς μιά φωτιά έκαιε τά ουδικά του! Μ' ένα θογγήτο, πιάστηκε ἀπό τό τραπέζι... τοῦ φάντη πώς δλα σκοτεινάζαν δλόγυρά του, τά γόντατα του λύγιζαν... Μάτας προσπάθησε νά στηριχτῇ στό τραπέζι καὶ μονομιάς, μ' ένα απαίσιο ούρλιαχτό πόνου, σωριάστηκε χάμω, δάνεμεσα στά θύματά του...

'Ο σκοπός δάσυφύλακας τής συνοικίας, καθώς περιπολούσε, στάθηκε κι' ἀφορκήστηκε, γιατε τοῦ φάντη πώς ἄκουεις θογγήτο. Χτύπησε στήν πόρτα, μάχειδη κανεῖς δὲν τοῦ ἀπάντησε. Τήν έσπραχε καὶ μπήκε.

Είθε τά δυό πτώματα καὶ τόν Πίντο πού ψυχορραγούσε μέσα σε φρικτούς πόνους...

Κι' έτσι, καὶ κοινωνία γλύτωσε ἀπό τράκα καθάρματα καὶ τά σμαράγδια ἐπεστράφησαν στόν ιδιοκτήτη τους...

ΜΕ ΑΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

-ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΘΕΙΑΣ

"Ένας ουσιτάνος είχ' ένα σοφό σύμβουλο. Μιά μέρα τοῦ ὑπέβαλε ένα δύσκολο έρωτημα, ἀλλάζει δέ γέρος σύμβουλος δέν μπόρεσε νά βρή πάπατης κι' δ σουλτάνους θύμωμας ὑπερθολικά:

—Μήπως θαρρεῖς πώς σε πληρώνων γιά κείναν πού δὲν γνωρίζεις; ρώτησε δημεριέμένος τόν σύμβουλό του.

—Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε δέ γέρο-σοφός, μὲ πληρώνεις βέβαια γιά κείνα πού έρρο. Γιατί, δὲν ήτανε νά πληρωθῷ γιά κείνα πού δὲν έρρω, δὲν θάφτανεν δλοιοι οι θησαυροί τής αὐτοκρατορίας σου.

—ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ

"Ένας πρότης χωριδό, κατέθηκε μιά μέρα στήν πολιτεία καὶ μπήκε στό κατάστημα ἐνός ἐμπόρου δόπτικῶν ειδῶν γιά την τόση ἀμάθεια γυαλιά. 'Ο έμπορος τοῦ παρουσίασε γυαλιά δλων τῶν ειδῶν, κανένα δώμα δὲν εύκολυνε στό διάθεσμα τόν χωριάτη. 'Επιτέλους δέ έμπορος έχασε τήν υπομονή του καὶ ωρταὶ τόν δύσκολο πελάτη του:

—Δέ μοι λέ, ξέρεις δάνγνωσι;

—Αὐτό μᾶς ἐλειπει! φώναξε θυμωμένος γιά τήν τόση ἀμάθεια τοῦ έμπορου δι χωρικός. "Αν ήξερα νά διατάξω, τί διάθολο τεθλα τά γυαλιά;

—Ο ΣΑΧΗΣ ΚΙ' Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥ

Κάποιος Σάχης τής Περσίας πρόσταξε ν' ἀφήσουν δράμανοι-χτες τίς πόρτες τοῦ παλατιού καὶ νά φύγη ή φρουρά κι' οι ἀξιωματικοί του. "Ένας ἀπό τούς αὐλικούς τόλμησε νά ωρτηση τήν αὐτία αὐτῆς τής πρωτάκουστης γιά τόν τόπο του διαταγής.

—Οι βασιλέαδες έχουν υποχρέωσι νά φύλαξουν τό λαό τους, φώναξε τότε δι σοφός μονάρχης, κι' δχι δ λαδός τό βασιλιά του

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΙΡΑΤΗΓΟΥ Δ. ΙΩΑΝΝΟΥ

"Άν και τό «Μπουκέτο» ούτε έχει συνηθίσει στήν πόλη ἀκινήτεις, θωτόσα θά φανιωθείτε δρκετά, διαδέσνοτας τόν τίτλο τής στήλης αὐτής. Μάλιστα, λοιπόν. Τά ποιήματα αὐτά είναι τούς ἀλλοιοντίους ήρωαίκου στρατηγού Δημητρίου Ιωάννου. 'Ο γενεύος αὐτός πολεμηστής ήταν καὶ ποιητής συγγράφως. 'Εγραψε στήλους, στήν δρυες τής σοχής του, καὶ μιά φορά είχε τόν ήρωατού νά τούς ἀκόντων σε βιβλίο. 'Άπο τό σπάνια σημεριά τουμίδους κέκινε πατριωμέ τά παρακάπτα ποιήματα, βροτικά δλα — δ στρατηγός είχε μεγάλη καὶ τρεφερή καρδία — κι' δρκετά συμπαθή!

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Σάν είμαι μόνος, τί δέν συλλογίζομαι!
Καὶ τί δέν λέω γιά μένα μὲ τό νοῦ μου..
Καὶ λέω, πώς είμαι βασιλής καὶ γίγαντας
Καὶ τρέμει ή γῆ στήν δικρή τοῦ σπαθιού μου!

Μά δταν μπροστά σου βρισκομαί, δι Μάγισσα!
Σαστίζω καὶ τά χάρα σάν παιδί..
Καὶ λέω, δέν είμαι βασιλής καὶ γίγαντας
Καὶ κοκκινίζω καὶ τρέμα όποι ντροπή!

ΟΥΜΑΜΑΙ

Θυμάμαι... ναι, μιά μέρα τοῦ χειμώνα,
Στή στράτα τήν ψυχρή καὶ παγωμένη
'Εδιάβανες καμαρωτή τρυγόνα,
Σάν 'Ανοιξί καὶ μ' ἀνθη στολισμένη...

"Ανοιξί, δλήθεια, είνε ή συντροφιά σου...
Μέλι καὶ χάρις βγαίνουν δι' τό στόμα
Κι' είνε γεμάτη έλπιδες ή ματιά σου.
Μορφικά καὶ νειάτας κι' δ, τι δλαίο δάκιμα;

"Ω, πόσα φύλακα ἔξεφυλλίσαμε μαζύ
Μέσον στής ζωῆς μου τάχαρο βιβλίοι...
"Ομως... μιά μέρα έφυγες έσαι
Κι' ένοιωσας έώ τό θλιβεόρ δι' Addio!

Θυμάμαι... ναι, μιά μέρα τοῦ χειμώνα,
Στή στράτα τήν ψυχρή καὶ παγωμένη
'Εδιάβανες καμαρωτή τρυγόνα,
Σάν 'Ανοιξί καὶ μ' ἀνθη στολισμένη...

Ω. ΔΕ ΘΥΜΑΣΑΙ

Θυμάσαι; .. δ, δέ θυμάσαι σύ τό κολασμένο βράδυ...
Στό δρόμο διαπαντήκαμε, σάν φύλα στόν ἀγέρα..
Μογγοθόλοσις δη στράτα σου καὶ πρίν νά διάβης πέρα...
Θυμάσαι; δ, δέ θυμάσαι σύ τό δμαρτωλό τό βράδυ!..

Τοελλός έγώ, τρελλή κ' έσου κ' έγιναί' ένα ταΐρι,
"Εθράζε μέσα σου δ ύγμος (εύλογημένα νειάτη!)
Κι' ἐπήραμε τής 'Ηδονῆς τή μαγεμένη στράτα..
Θυμάσαι; δ, δέ θυμάσαι σύ τό δμαρτωλό νυχτέρι!..

Πέρασαν μέρες τόφερεν δι Μοίρας κ' ένα βράδυ
Στό δρόμο διαπαντήκαμε... κρατοθόλες δι' τό χέρι
"Ένα καινούργιο σου γαιμαρό, ένα καινούργιο ταΐρι...
Θυμάσαι; δ, δέ θυμάσαι σύ κάθε παλή σου βράδυ!..

Κοντά, κοντά μου ἐπέρασε μὲ τό καινούργιο ταΐρι,
Ξένη γιά μέ, κ' ἐτράβηξες στής 'Ηδονῆς τή στράτα..
"Ω, πόσο, πόσο έθρήνησα τά κολασμένα νειάτα!
Θυμάσαι; .. δ, δέ θυμάσαι σύ κάθε παλή νυχτέρι!..

ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στή θερμή δγκάλη τής, έγειρ' δ καύμενος
Καὶ τραγούδια φλογερά τής 'Αγάπης λέει.
Σάν τρελλός δη χαρά καὶ σάν μεθυσμένος,
Μέσο στήν εύτυχία του, τραγουδεῖ καὶ κλαίει!

Μά έκει πού αὐτός θρηνεῖ μέσα στήν δγκάλη,
Στόν καθρέφτη θλέπει αὐτή φαίνεται σάν κρίνος
Καὶ γελά στόν έγωισμον τή γλυκειά τή ζάλη!
"Ητανε Γυναίκ αὐτή, Ποιητής έκείνος...
+ ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΥ (Στρατηγός)